

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **A. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2008, č. j. 56 Az 140/2007 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2007, č. j. OAM-1-156/VL-07-ZA09-2007, bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost. Krajský soud v Brně ji Nejvyššímu správnímu soudu předložil k rozhodnutí se stanoviskem, že se jedná o kasační stížnost podanou opožděně.

Ze spisu Krajského soudu v Brně zdejší soud zjistil, že písemnost obsahující napadený rozsudek, v němž stěžovatelka byla řádně poučena o možnosti podat kasační stížnost do dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, byl uložen na poště (735 64 Havířov) dne 24. 4. 2008 z důvodu, že adresátka nebyla zastížena. Stěžovatelka tuto písemnost nepřevzala a ta se dne 13. 5. 2008 vrátila zpět krajskému soudu se záznamem pošty, že si adresátka písemnost v úložní lhůtě nevyzvedla. Rozsudek si poté stěžovatelka osobně převzala u Krajského soudu v Brně dne 14. 5. 2008, což vyplývá z úředního záznamu obsaženého ve spise krajského soudu, který stěžovatelka stvrdila vlastnoručním podpisem.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí.

Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 1 a 3 a § 50b a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která se doručuje do vlastních rukou, zastižena v místě, které označil, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; vychází se tedy z tzv. fikce doručení. Poslední den uvedené desetidenní lhůty počítané od uložení zásilky by nastal v dané věci 4. 5. 2008. S ohledem na to, že se jednalo o neděli, považuje se za den doručení písemnosti adresátce nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 5. 5. 2008. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), bylo v projednávané věci pondělí 5. 5. 2008 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo potom pondělí 19. 5. 2008. Tento den se totiž svým označením – pondělí – shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohlo být podání (kasační stížnost) odesláno s účinky zachování lhůty.

Podle otisku prezentačního razítka Krajského soudu v Brně a záznamu na kasační stížnosti byla kasační stížnost u tohoto soudu podána osobně až dne 23. 5. 2008. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila v pondělí 19. 5. 2006. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že fikce doručení neboli tzv. náhradní doručení je institutem, který – jsou-li k tomu dány zákonné předpoklady – zcela nahrazuje doručení skutečné. Proto s ním zákon také spojuje totožné následky. Náhradní doručení je neúčinné pouze tehdy, pokud účastník soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržoval v den, kdy nebyl zastižen, a v 10 dnech následujících; žádný takový důkaz však stěžovatelka soudu nepředložila a nic takového ani netvrdí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

